

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑξαμηνίος > 4,50

Τρίμηνιος > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμηνίος > 5,50

Τρίμηνιος > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Ναί, παιδί μου, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Καντινιώ. «Ὁλ' αὐτὰ θὰ γίνουν.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε λίγες στιγμῆς σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος βαθεῖα... Κ' ἔξαρνα ὠρμητε, στάθηκε μπροστὰ στὸν Καντινιώ καὶ μὲ μιὰ δύναμι, μὲ μιὰ σταθερότητα, μὲ μιὰ πεποίθησι, ποῦ ὁ δάσκαλός του δὲν τὴν ἐπερίμενε ἀπὸ ἕνα τόσο μικρὸ παιδί, ἐρώναξε:

— Κύριε Καντινιώ, ἀκούστε με: Τὴν ἀπόδειξι αὐτή, ποῦ χρειάζεται, καθὼς μοῦ εἶπατε, γιὰ τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης, θὰ τὴν ἔχω!

Ὁ Καντινιώ δὲν ἐσχέθη καθόλου νὰ γελάσῃ μ' αὐτὴ τὴν τολμηρὴ διαβεβαίωσι. Μήπως ὁ μικρὸς ἠθοποιός, μόνος του, δὲν ἀνεκάλυψε ὡς τώρα τόσα πράγματα καὶ δὲν ἀνάγκασε τὸν κακοῦργο νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν; Καθόλου ἀπίθανο λοιπὸν νὰ εὗρισκε καὶ τὴν ἀπόδειξι ποῦ ἐχρεώζετο, τώρα μάλιστα

ποῦ ἤξερε μὲ τί ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐδιάβαζε αὐτὲς τῆς σκέψεις στὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο τοῦ δασκάλου του καὶ ἦταν εὐχαριστημένος ποῦ τὸν ἐβλεπε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸν ἀκούσε νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πιασθῇ ὁ κακοῦργος, θὰ ἦταν νὰ τὸν παρακολουθήσῃ κανεὶς βῆμα πρὸς βῆμα. Ἀλλὰ τώρα ποῦ μᾶς τῶσκατε; Ποῖος ξέρει ποῦ πῆγε; ποῖος ξέρει μὲ ποῖο βαπόρι, μὲ ποῖο τραῖνο ταξιδεύει ὁλοένα;

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸν φθάσουμε; ρώτησε ὁ Ἑρρίκος.

— Δὲν λέω αὐτό, ἐψιθύρισε σκεπτικὸς ὁ Καντινιώ.

— Ἀ, τὸ ἤξερα! ἐρώναξε μὲ χαρὰ ὁ μικρός, δὲν εἰσθε σεῖς ἄνθρωπος γιὰ νὰ σᾶς γελάσῃ ἕνας Ἀγκλᾶς! εἰσθε πῶς ἔξυπνος ἀπὸ δέκα σὰν κι' αὐτόν!

Ὁ Καντινιώ κολακεύθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τῶθαλε πείσμα νὰ ξετρυπώσῃ τὸν δραπέτη. Ἀκράτητος τώρα μονολογοῦσε:

— Πρὶν γυρίσῃ στὸ σπίτι του, ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ. Ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἔφυγε κατ' εὐθείαν. Στὸ γραφεῖο τοῦ λοιπὸν θὰ ὑπάρχῃ κανένα ἴχνος, κανένα τεκμήριον, κατὶ τέλος πάντων ποῦ νὰ μᾶς δείχνῃ τί δρόμο πῆρε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσουμε στιγμή. Πρέπει νὰ εἰσχωρήσωμε στὸ γραφεῖο τοῦ πρὶν μὴ κανέναν ἄλλον, πρὶν τὸ σκουπίσουν ἢ τὸ τακτοποιήσουν. Γιὰ νὰ τὸ βροῦμε ἔτσι, ὅπως τὸ ἄρισε.

— Τίποτ' εὐκολώτερο! ἐρώναξε ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐ, τί; ἔκαμε ὁ Καντινιώ, ποῦ εἶχε ξεχάσει τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ. Τί εἶπες; Τίποτ' εὐκολώτερο παρὰ νὰ μποῦμε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀγκλᾶς;

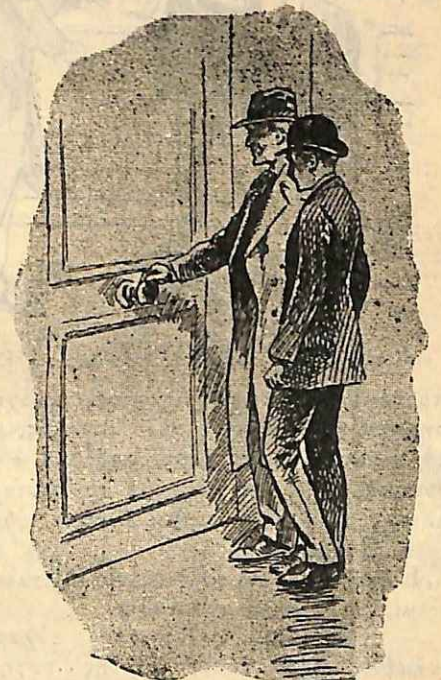
— Μὰ βέβαια;

— Ἀπόψε;

— Ἀπόψε!

— Καὶ πῶς;

Ὁ μικρὸς ἐξηγήθηκε. Μιὰ μέρα, στὸ σπίτι του, εἶχε ἀκούσῃ κάποια συνομιλία μεταξὺ τῆς ἀδελφῆς του καὶ

«Ἦταν μεσάνυχτα, ὅταν ἔφθασαν στὸ μεγάλο σπίτι...» (Σελ. 181, στ. γ').

τοῦ Ἀγκλᾶς. Ἡ Λουίζα τοῦ παρεπονεῖτο, ὅτι ὅταν ἐπῆγαινε στὸ Παρίσι, δὲν εἶχε κανένα μέρος γιὰ νὰ ξεκουράζεται, νὰ περιμένῃ τὸ τραῖνο ἢ νὰ γράφῃ κανένα γράμμα. Ὁ Ἀγκλᾶς τότε ἐβγαλε ἀπὸ τὸ μάτσο του δύο κλειδιά, τῆς τὰ ἔδωσε καὶ τῆς εἶπε: «Εἶνε τὰ κλειδιά τοῦ γραφείου μου στὴν Ἰατρικὴ καὶ Ζωή. Κ' ἐγὼ νὰ μὴν εἶμαι ἐκεῖ, μπόρεῖς νὰ μπαίνῃς μ' αὐτά.»

— Καὶ ποῦ βρίσκονται τώρα αὐτὰ τὰ κλειδιά; ρώτησε ὁ Καντινιώ.

— Σ' ἕνα συρτάρι τοῦ μπουφφέ, στὴν τραπεζαρία.

— Πῆγαινε νὰ τὰ φέρῃς.

Ὁ Ἑρρίκος ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴν διαταγή. Κι' ὅταν ἐγύρισε στὸ σπίτι τοῦ δασκάλου του, μὲ τὰ κλειδιά στὴν τσέπη, ξεκίνησαν καὶ οἱ δύο, γιὰ νὰ κάμουν τὴν ἐρευνα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀγκλᾶς.

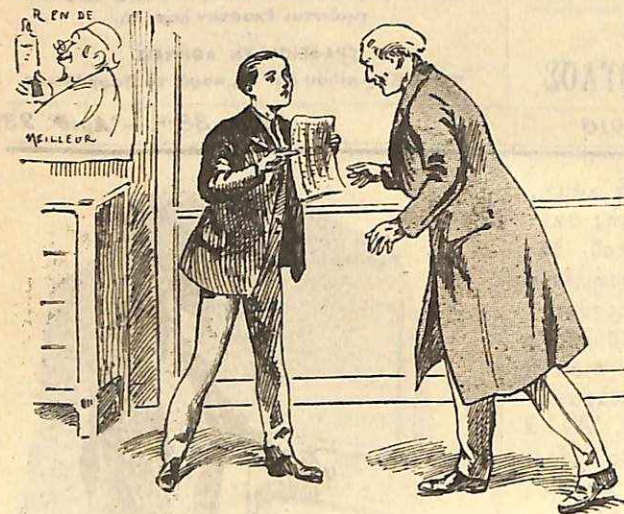
Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἔφθασαν στὸ μεγάλο σπίτι, ὅπου εἶχε τὰ

«Ὁ Ἀγκλᾶς, μὲ φούρια, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ χαρτιά 'ς ἕνα μεγάλο χαρτοφυλάκιο...» (Σελ. 173, στ. α').

γραφεία της ή 'Γατρική Ζωή.
— Φθάνει να μάς άρτίη νάνεβουμε ό
θυρωρός! είπε με κάποιαν άνησυρία ό
Καντινιώ.

Ευτυχώς, ό θυρωρός, μισοξυπνημένος
άπό τό κουδούνισμα, τράβηξε τό σχοινί
της πόρτας και ξανάπεσε νά κοιμηθῇ,
χωρίς νά ρωτήση ποιοί ήταν. Έτσι ά-
νενοχλητοί, ό Καντινιώ κι' ό Έρρίκος
άνέβηκαν, άνοιξαν με τό ένα κλειδί την

«Μ' αυτά όλα συνδυάζονται θαυμάσια!...» (Σελ. 182, στ. β').

πόρτα του πρώτου πατώματος, προύχω-
ρησαν εις τό γραφείο του 'Αγκλάς, με
τά κερία που είχε πάρη μαζί του ό ή-
θοποιός, τό άνοιξαν με τό δεύτερο
κλειδί, μπήκαν μέσα κι' άναψαν εύθως
τό ηλεκτρικό.

Είδαν τότε, ότι τό δωμάτιο εύρίσκετο
σε μία μεγάλη άκαταστασία.

— Χμ! έκαμε ό Καντινιώ εύχαρι-
στημένος ή άκαταστασία της φυγής.
Καλό σημάδι αυτό!

Στάθηκε μία στιγμή, συλλογιζόμενος
άπό που έπρεπε νάρχιση την έρευνά του,
και άμέσως τό βρήκε. Κατά τό παρά-
δειγμα των μεγάλων άστυνομικών, που
τούς είχε ιδῆ νά εργάζονται στο... θέα-
τρο, έπῆγε κατ' εύθείαν στο στυπόχαρ-
το, που ήταν επάνω στο τραπέζι, τρά-
βηξε τό πρώτο φύλλο, γεμάτο μελα-
νίες, τό έδίπλωσε και τό φύλαξε στην
τσέπη του. Έπειτα έγονάτισε μπροστά
στο καλαθί των άχρήστων, έξετύλιξε
ένα-ένα τα χαρτιά, που ήταν κουβαρια-
σμένα εκεί μέσα και τά κύτταξε με
προσοχή.

Η εργασία αυτή έβάσταξε άρκετή
ώρα και ό Έρρίκος άρχισε νά κουρά-
ζεται με τη σιωπή του δασκάλου του,
που τό άπογοητευμένο του ύφος δεν του
έλεγε τίποτε καλό. Έσκέθηκε τότε κάτι
νά κάμῃ κι' αυτός, κ' έπῆγε νά έξε-
τάσῃ ένα σωρό άπό χαρτιά, που εύρί-
σκετο σε μία άκρη του γραφείου' αλλά
ό Καντινιώ τον έμπόδισε.

— Μή, μικρέ! του έφώναξε μὴν έγ-

γίξης τίποτα! έσύ!.. Άρτίε με έμένα!..

Ό Έρρίκος υπήκουσε. Είχε εν-
κύτῃ όμως την προσοχή του κάποιο
φυλλάδιο, που ήταν άνοιχτό εκεί κοντά
στο σωρό και, σιγά-σιγά, τό έπῆρε
στά χέρια του χωρίς νά τό κλείσῃ.
Είδε τότε, ότι ήταν 'Οδηγός των Σι-
δοροδρόμων και, παρατηρήσας προσε-
κτικώτερα την άνοιχτή σελίδα, που
έγραφε άπό πάνω «Παρίσι - Χερβοϋρ-
γον», άνακάλυψε μία νυχιά,
που έσημάδευε την άναχώ-
ρησι ενός τραίνου, σῆς
ένδεκα και πενήντα, για
τό Χερβοϋργο.

Δέν είπε τίποτα, για νά
μὴν ένοχλήσῃ τό δάσκαλό
του, που έντωμεταξύ είχε
ξεχωρίσῃ κι' αυτός άπό τό
καλαθί τέσσαρα κομμάτια
χαρτί και προσπαθοῦσε τώρα
νά τά συναρμολογήσῃ. Κι'
όταν ή εργασία έτελειώσε,
ό ήθοποιός έδρασε κραυγή
θριάμβου, γιατί είδε ότι τό
σχισμένο εκείνο χαρτί ήταν
δρομολόγιο μιάς 'Αγγλικῆς
'Ατμοπλοίας, που έσημαίνε
της ήμέρας και τούς ναύλους
της γραμμῆς Ρίον-Ίανέιρον

- Σάντος - Μοντεβιδέον - Λαπλάτα.

Τότε μόνον ό Έρρίκος έκρινε, ότι
μπορούσε νά του άνακοινώσῃ τη μικρή
αποκάλυψι που έκαμε πρό όλίγου.

— Μ' αυτά όλα συνδυάζονται θαυ-
μάσια! έφώναξε ό Καντινιώ. Κύτταξε'

ή 'Αγγλική 'Ατμο-
πλοία Πάκεν και Σα,
που βρήκα εδώ τό δρο-
μολόγιο της, ξεκινά
άπό τό Χερβοϋργο.
Δέν υπάρχει λοιπόν
άμφιβολία, ότι ό κα-
κούργος επιδιβάσεται
σήμερα τό πρωί, σῆς
δέκα, στο υπερωκεά-
νειο «'Αραγωνία»...

— Για νά πάῃ ποῦ;

— Χμ! αυτό δεν τό
ξέρουμε ακόμη...

Πραγματικώς, ήταν
δύσκολο νά τό μαν-
τεύσουν. Ποῦ θά πῆ-
γαινε ό 'Αγκλάς; σῆ
Βραζιλία, στην Ού-
ρουγουάῃ ή στην 'Αργεντινή; Γιατί τό
βαπύρι έπιανε 'ς όλους αυτούς τους λι-
μένας.

Τότε ό Καντινιώ έσκέθηκε νά διαβάσῃ
τό στυπόχαρτο που είχε πάρη, και τό
έβαλε μπροστά στον καθρέπτη, που ήταν
επάνω άπό τό τζάκι. Δυστυχώς, τό
διάβασμα δεν ήταν καθόλου εύκολο,
γιατί τό στυπόχαρτο εκείνο ήταν πολυ-
μεταχειρισμένο και τάποτυπώματα των

γραφισμάτων, άπανωτά, άποτελοῦσαν
μουντζούρες άξεδιάλυτες. Έπιτέλους,
ό Καντινιώ, με πολλόν κόπο, κατώρ-
θωτε νά ξεχωρίσῃ τό όνομα τῆς
Κολέττας και τό όνομα της Κας Μο-
ρέιγ και Σα.

— Νά, είπε, θάγραψε γράμμα για
την αδελφή του.

— Καλό νά τό ξέρουμε κι' αυτό,
άποκρίθηκε ό Έρρίκος. Δεν την παίρ-
νει λοιπόν μαζί του;

— Έτσι φαίνεται.

'Αλλά σε μία άκρη του στυπόχαρτου,
ό ήθοποιός άνεκάλυψε και κάτι άλλο,
ακόμη πιο σπουδαίο. Ήταν μία στήλη
άριθμών, μία μικρή πρόσθεσι, αυτή:

41,55
900
400
1341,55

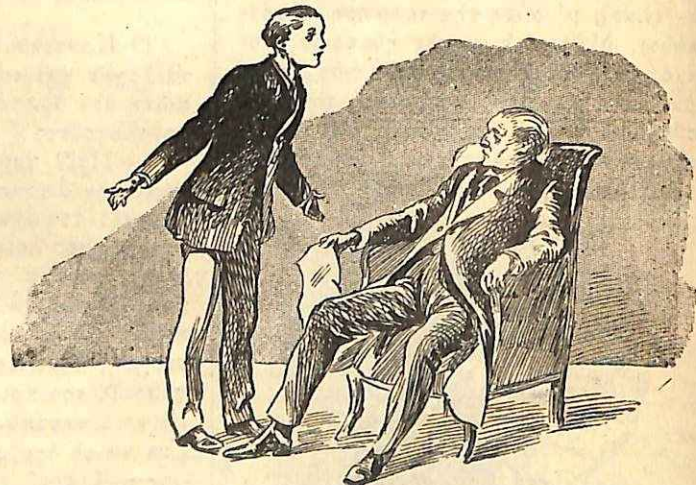
Ό Καντινιώ έμεινε μία στιγμή σκε-
πτικός μπροστά 'ς αυτούς τούς άριθμούς.
Έπειτα κύτταξε τον 'Οδηγό των Σι-
δοροδρόμων και τό Δρομολόγιο της
'Αγγλικῆς 'Εταιρείας κ' έξαφνα, με
τό θριαμβευτικό ύφος ανθρώπου που
έλυσε ένα πολύπλοκο πρόβλημα, γύρσε
στον Έρρίκο, που έστέκετο άφωνος κι'
ακίνητος, και του είπε:

— Τώρα τά ξέρω όλα!

— 'Αλήθεια;

— Ναι!... Ό 'Αγκλάς φεύγει για
τή Βραζιλία. Θά εθάσῃ στο Ρίον - Ί-
ανέιρο σῆ 18 'Ιουνίου.

Κι' άφού διασκέδασε λίγο με την
έκπληξή, που έπροξένησαν αυτά τά λό-

«Απ' όλα λοιπόν ξέρετε σεις;...» (Σελ. 183, στ. α')

για στον Έρρίκο, του έξήγησε πώς ε-
φθασε στο θετικό και βέβαιο συμπέ-
ρασμα.

— 'Ιδού, του είπε' ό 'Αγκλάς, πριν
φύγῃ, έκαμε τούς λογαριασμούς του. Τό
είσιτηρίο του σιδηροδρόμου, πρώτῃ θέ-
σις, άπό τό Παρίσι ως τό Χερβοϋργο,
στοιχίζει φρ. 41,55. Νά ό άριθμός αυ-
τός στο στυπόχαρτο, πρώτος-πρώτος
στή στήλη. Ό δεύτερος άριθμός, 900

φρ., εἶνε ακριβώς ή τιμή ενός άπλου-
είσιτηρίου άπό τό Παρίσι ως τό Ρίον-
Ίανέιρο, αλλά πρέπει νά πληρώσῃ κα-
νείς και άλλα 400, για καμπίνα. Νά,
αυτό ήταν! Βλέπεις τί εύκολο, παιδί
μου! Έπειτα, θά βεβαιωθῶμε στην έν-
τέλεια αύριο, που θά πάω στά γραφεία
της 'Ατμοπλοικῆς 'Εταιρείας και θά
ζητήσω κατάλογο των επιβατών. Νά
ιδῆς, ότι τόνόμά του θά ύπάρχῃ.

— Τό όνομα 'Αγκλάς; ρώτησε ό
Έρρίκος.

— 'Οχι' αλλά κάμῃς Ρουσόκη,
γιατί μ' αυτό τό όνομα ό κλέπτης θά
κατέθεσε τά χρήματά του σῆς Βελγι-
κῆς Τράπεζας, άφού μ' αυτό τον είδαμε
γραμμένο και στον 'Ομιλότων 'Ερετών.

— Τί τέλειος άνακριτής! 'Απ' όλα
λοιπόν ξέρετε σεις! έφώναξε μ' ένθου-
σιασμό ό Έρρίκος.

Ό Καντινιώ σήλωσε τούς ώμους του
με προσποιητή μετριοφροσύνη και άπο-
κρίθηκε:

— Σού τό είπα, παιδί μου. 'Όταν
εἶνε κανείς άληθινός ήθοποιός, πρέπει
νά ξέρῃ νά παίξῃ κάθε ρόλο, τόσο στο
θέατρο, όσο και σῆ ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Καινούργια περιοδεία.

— Σού λέγω, ότι πρέπει νά πάρῃ μαζί
του και φανέλλες!

— Μά, μαμμά, άφού πηγαίνῃ σε γώ-
ρες θερμές;

— 'Αδιάφορο! Δεν μπορεί κανείς νά
ταξιδεύῃ πευθενά χωρίς φανέλλες...

«Αχ, παιδάκι μου! ποῦς θά μού τώ-
λεγε, ότι θά σ' έστελνα μία μέρα τόσο
μακριά!.. Τί δυστυχία νά έχῃ κανείς
παιδί ήθοποιό! θά με πεθάνῃ αυτό, θά
μού κόψῃ τη μισή μου ζωή!.. Πήγαινε,
Λουίζα μου, νά μού κάμῃς ένα καφέ
με γάλα, αλλά γλυκό, πολύ γλυκό,
παιδί μου.

Έτσι θρηνηλογοῦσε ή αγαθή κυρία
Σομώ, ενώ έτοιμαζε τά ρούχα του μι-
κροῦ Έρρίκου Δαλλινύ, δεκαπέντε ήμέ-
ρες μετά την άναχώρησι του 'Αγκλάς
για τό Ρίον - Ίανέιρο.

Πόσα συνέβησαν στο διάστημα των
δύο αυτών εβδομάδων!

Ό Έρρίκος είχε καταφέρῃ τον Καν-
τινιώ νά τον άφίσῃ νά κυνηγήσῃ τον
γαμπρό του. Στην αρχή, ό γέρος έδί-
στασε. Μπορούσε τό παιδί νά κάμῃ ένα
τόσο μεγάλο ταξίδι: 'Αλλά ήταν παιδί
με θέλησι και μ' έξυπνάδα μεγάλου.
Έπειτα είχε βρεθῇ και τρόπος, που
οικονομοῦσε θαυμάσια τά πράγματα.

Ό Καντινιώ είχε άνακαλύψῃ κάποιν
ήθοποιό χωρίς εργασία, που διοργάνωνε
μία μικρή κινηματογραφική επιχείρησι.
Θά έπεδιόχετο με τον μικρό του θίασο
'ς ένα υπερωκεάνειο και θά έδινε παρα-
στάσεις κινηματογράφου μέσα στο πλοίο,

κατά τό διάστημα του ταξιδιού. Θά
έπαιρνε μερικές ταινίες σῆς διάφορες
πόλεις που θά έπεσκέπτοντο. Και κα-
τόπιν, βλέποντας και κάνοντας. Στο
Ρίον — Ίανέιρο μπορούσε νά βρεθῇ κα-
νένας θεατρώνης νά τούς μιθώσῃ, είτε
για Κινηματογράφο, είτε για Θέατρο.

Ό Καντινιώ επέτυχε νά προσληθῇ
στο μικρό αυτό θίασο και ό Έρρίκος.
Δέν ήταν βέβαια σπουδαία δουλειά. Ό
μικρός όμως θά είχεν ένα οδηγό κ' ένα
προστάτη στο μεγάλο του ταξίδι.

Άφού λοιπόν έσυμφώνησε με τον
Πασκαλέ — έτσι ώνομάζετο ό ήθοποιός
του κινηματογράφου, — ό Έρρίκος ά-
νήγγειλε στους δικούς του, ότι θάρευγε
για την 'Αμερική.

Η κυρία Σομώ και ή Λουίζα άνησυ-
χοῦσαν τώρα πολύ για τον 'Αγκλάς, που
ύστερ' άπό τό τηλεγράφημά του εκείνο,
δέν είχε δώσῃ άλλο σημεῖο ζωῆς. Η
Λουίζα προπάντων έμάντευε ότι κάτι
φοβερό συνέβαινε. Η συχνές άδικαιολό-
γητες άπουσίες του συζύγου της, τό ύ-
φος του άδελφού της και ή διπλωμα-
τική σιωπή του Καντινιώ, την είχαν
προετοιμάσῃ για την καινούργια συμ-
φορά που θά έσποῦσε στο κεφάλι της,
μολονότι δέν ήξευρε ακόμη τί ήταν ά-
κριβώς...

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ

(Συνέχεια και τέλος. 186 σελ. 176.)

Ό 'Αγκοράς είχε ξελαφρώσῃ. Ό
'Ασπρούλης ήτο κατακουρασμένος.

— Ούφ! έκαμε ό πρώτος, Μπράβο,
'Ασπρούλη μου, σ' εύχαριστώ!

Τόσο μόνον!

— Και... και τό δώρό μου; ρώτησε
δειλώς ό δεύτερος. Τό έξέχασες, 'Αγ-
κορά;

— Ποῖο δώρο; είπαν ό 'Αγκοράς,
κ' έκεραυνοβόλησε μ' ένα βλήμμα τον
δυστυχισμένο 'Ασπρούλη.

— Δεν... δεν μού τό ύπεσχέθηκες!..

— Σού ύπεσχέθην τίποτα εγώ;

— Μού φάνηκε!..

— 'Α σού φάνηκε; έσάρκασεν ό

'Αγκοράς. 'Α, ναι, ίσως έχεις δίκαιον...

Ό 'Ασπρούλης ανέπνευσε.

— Στάσου, νά τό δώρό σου!

Και άρπάζει ό κακός 'Αγκοράς τό
βάζο, τό γεμάτο φύλλους, και... τό ανα-
ποδογυρίζει διά μιάς στην πλάτη του
κακομοίρη του 'Ασπρούλη.

Ό 'Ασπρούλης δέν έπερίμενε περισ-
σότερο.

Φεύγει κι' ακόμα φεύγει, ενώ αισθά-
νεται φωτιές στο σώμα του, και ενώ
ό 'Αγκοράς κυλιέται γάμω και γελά
σαν τρελλός, για τό έξυπνο παιχνίδι
που είχε παίξῃ...

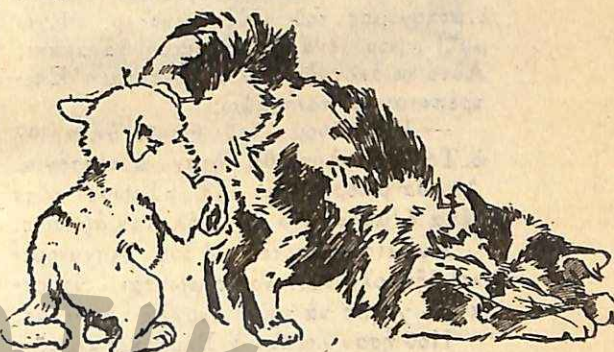

«Και έκεραυνοβόλησε μ' ένα βλήμμα τον δυ-
στυχή 'Ασπρούλη!»

Τί άχαριστία! Τί μαύρη άχαριστία!..
Γ'.

— Δεν σου τάλεγα; είπε στον 'Ασ-
προύλη ή μαμμά, που δέν είχε τό θάρ-
ρος νά τον μαλώσῃ, όταν τον είδε 'ς
αυτή την κατάσταση.

— 'Αχ! μαμμά! είπεν ό 'Ασπρούλης,
ενῶ εξύνητο κ' έκλαιγε άπελπισμένος.
Ποτέ δέν έπίστευα ότι ό 'Αγκοράς θά ή-
ταν ένας τέτοιος... κακούργος... άπα-
τεών... χάριστος! Με έστειλες για ψι-
λι κ' α και ήρθα με περισσότερα άπό ό,τι
μπορούσα νά φαντασθώ...

«Τέλος πάντων ήλθε κι' αυτής ή σειρά!..»

— Αυτό, παιδί μου, άποδεικνύει πρώτα
πρώτα, πώς πρέπει νάκούῃ κανείς τον
μεγαλύτερό του, και έπειτα ότι ύπάρ-
χουν στον κόσμο κακά ζώα, όπως και
κακοί άνθρωποι, και ότι τά ζώα, όπως
και οι άνθρωποι, κρύπτουν κάποτε πολύ
κακά ένστικτα υπό χαριέστατον έξωτε-
ρίκόν...

Και άρχισε νά κάμῃν στον γυιό της ή
κυρά - Κακινότριχη, ότι και αυτός
έκανε προητέρα εις τον... «άπατεώνα».
(Παράφρασις) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

«Στάσου! νά τό δώρόν σου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια).

—Σκύβε, φίλε μου, σκύβε πολύ. Σύρου, καλλίτερα, κατά γης. Οί ληστές, αν παραμυθεύουν κάπου να μ'α κτυπήσουν στα σκοτεινά, θ'α σκοπεύσουν βέβαια κατά συμπερασμόν, στο στήθος. Άλλα ή σφαίρες τότε θ'α περάσουν απάνω από τα κεφάλια μας. Σκύβε, φίλε μου, σύρου όπως κ'εγώ.

Και ο Ουίλλιαμ Τάυλορ, με τὰ χέρια και με τὰ γόνατα, εξηκολούθει να προχωρήσει εἰς τὸ ἄγνωστον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης κατοικίας.

—Κύριε προϊστάμενε, εἶπεν ἔξαφνα ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἐγώ μαζί μου ἔνα ἡλεκτρικὸ φανάρι. Αὐτὸ τὸ σκοτάδι δὲν ὑποφέρεται. Ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἀνάψω;

—Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! ἀπεκρίθη ὁ Τάυλορ. Αὐτὸ θ'ἦταν αὐτοκτονία. Δὲν θ'α μπορούσαμε νὰ κάμωμε οὔτε δέκα βήματα. Ὅα μ'ας ἔδλεπαν ἀμέσως.

Καί εἰς τὸ σκότος, οἱ δύο Ἀστυνομικοὶ ἐξηκολούθουν νὰ σύρωνται, νὰ ἔρπουν, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλῇ κανένας.

Ποῦ ἦσαν λοιπὸν ὁ Σκυλοκέφαλος, ὁ Ράλερ καὶ οἱ ἄλλοι; Ποίαν παγίδα ἔκρυβεν ἡ σιωπὴ καὶ τὸ σκότος ἐκεῖνο; Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ τὸ ἤξευρε. Καί αὐτὸ ἠθέλησε νὰ εἰπῇ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν Οὐίλλιαμ Τάυλορ.

Τὴν ὥραν ποῦ ἦτο κρυμμένος εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς βίλλας, ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς κακούργους νὰ καταστρώνουν ὀλόκληρον σχέδιον με καταπακτάς, κινητὰ δάπεδα καὶ μυστικές κλίμακας.

Ὁ πολύπειρος, βλέπετε, Σκυλοκέφαλος ἐγνώριζε καλά, ὅτι ὅταν ἀστυνομικοὶ εἰσέρχωνται νὰ ἐρευνήσουν εἰς ἕνα σπίτι, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζουν τὰ κατατόπια, ἐνεργοῦν πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Τοποθετοῦν δηλαδὴ καμμιὰ δεκαριά ἀσφυλάκας ἀπέξω, ὀλόγυρα, καὶ ἄλλους τόσους ἐπὶ τῆς στέγης κατόπιν εἰσέρχονται οἱ προϊστάμενοι καὶ ἀρχίζουν τὴν ἐρευναν ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ὡς τὴν σοφίταν, δηλαδὴ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, φροντίζοντες ὁλονὲν νὰ κλείουν ἐπισθὲν των τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθησαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους κυνηγοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ, μὴ δυνάμενοι νὰ φύγουν ἀπὸ κάτω, ἀναδύνουν ὁλονὲν ὑψηλότερα, ἕως ὅτου συλλαμβάνονται μοιραίως εἴτε εἰς τὴν σοφίταν, εἴτε εἰς τὴν στέγην.

Αὐτὴν τῶντον τὴν μέθοδον ἠκολούθει καὶ ὁ ἀρχιστυνόμος Τάυλορ μετὰ τοῦ συντρόφου του, τοῦ ἀστυνόμου τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ὁ Σκυλοκέφαλος ὅμως εἶχε πάρῃ τὰ μέτρα του. Ἡ σοφίτα, ὅπου εἶχε καταφύγῃ με τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅπου, με τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς ἀστυνομίας, εἶχε μεταφέρῃ τὸν Μαρκίσιον Δερινὺ καὶ τὸν κ. Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ἦτο ἐφοδιασμένη διὰ κινήτου πατώματος.

Με τὴν πίεσιν μόνον ἑνὸς ἡλεκτρικοῦ κομβίου, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ τοῦ πατώματος θ'ἠνοιγέτο, θ'ἔφευγεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἀστυνομικῶν, καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ θ'ἔκρημνίζοντο εἰς τὸ κενόν!

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν θαρραλέως τὴν ἐπίσκεψιν των. Ἀρρὸ ἔκαμαν τὸν γυρὸν τῆς αὐλῆς, ὁ ἴδιος ὁ Τάυλορ ἐπῆρε τὸ ἡλεκτρικὸν φανάρι τοῦ συντρόφου του καὶ, εἰσερχόμενος πρῶτος παντοῦ, ἐξηρεύνησεν ὅλον τὸ ὑπόγειον καὶ τὸ ἰσόγειον.

Ἀνέβη κατόπιν, μετὰ τοῦ συντρόφου του, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, τοῦ ὁποίου ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ δωμάτια, φροντίζων, ὅπως προείδεν ὁ Σκυλοκέφαλος, νὰ κλειδῶνῃ μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ὅλας τὰς θύρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ ἐπέμβασις τῆς Νέλλης Χόλκερ.

Ἐν τῷ μεταξῷ, τί ἔκαμνεν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ; Ἀπεράσις νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην του τὸν ἀρχιστυνόμενον;

Ὁχι! ὁ εὐγενὴς νέος, μολοντί ὁ Τάυλορ τῷ ἔδειξε τόσῃν δυσπιστίαν, ἔσπαζε τώρα τὸ κεφάλι του διὰ νὰ εὕρῃ τρόπον σωτηρίας.

Κ' ἔξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του. Ὁ τρόπος εὐρέθη!

«Γρήγορα! ἐσυλλογίσθη ὁ φίλος μας» γρήγορα, ὅσον εἶνε καιρὸς. Πρέπει, με κάθε θυσία, νὰ ἐμποδίσω τὸν Σίμωναν νὰ νοήσῃ τὸ κινητὸ πάτωμα τῆς σοφίτας καὶ γι' αὐτὸ ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει: Νὰ κόψω τὰ ἡλεκτρικὰ σύρματα, με τὰ ὁποῖα λειτουργεῖ ἡ παγίς.

«Δὲν εἶνε ὅμως εὐκόλο νὰ φθάσω ὡς τὴν σοφίτα, ἀρρὸ τὸ σπίτι πολιορκη-

ται ἀπὸ παντοῦ, κ' ἂν ἔκανα τὴν τρέλλα νὰ πλησιάσω πάρα πολύ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τάυλορ, ποῦ βέβαια θ'α εἰδοποιήθουν τώρα περὶ τῆς παρουσίας μου, θ'ἔσπευδαν νὰ μοῦ δέσουν τὰ χέρια. Μένει λοιπὸν τὸ δικό μου σύστημα καὶ θ'α ἰδοῦμε πῶς πόσο ἀξίζει...»

Καὶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσώθη διὰ τῆς φυγῆς, ἔμνε κρυμμένος εἰς μίαν λόχμην, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περιπυρ μέτρων ἀπὸ τὴν βίλλαν, ἐξῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κρύπτην του καὶ ἐβάδισεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Σκυλοκέφαλου.

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πλὴν παρὰτολμον, τὸ πλὴν ἐπικίνδυνον, τὸ πλὴν τρελλὸν σχέδιον, ποῦ ἐβλάστησε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν ἑνὸς ντέτεκτιβ. Καὶ ὅμως ὁ ἥρωας μας ἐπροχώρει μετὰ τὸ μετῴριον εἰς τὰ χεῖλη. Ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ δύο ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις! ἐπρόκειτο ἐπίσης νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του ἄλλὰ δι' αὐτὸ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ δὲν ἔδιδε πεντάραν. Τὸ ἐθεώρει ἀπλῶς ὡς ἕν ἀπὸ τὰ «μειονεκτήματα τοῦ ἐπαγγέλματος».

Ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ καὶ ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ ἐξηκολούθουν τὰς ἐρεῦνας των καὶ ἠτοιμάζοντο τώρα νὰ νοήσουν τὴν θύραν τῆς σοφίτας, ὅπου ἦσαν κρυμμένοι ὁ Σκυλοκέφαλος καὶ οἱ σύντροφοί του, τῆς σοφίτας ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ πάτωμα ἠμπορούσε νὰ φύγῃ εἰς ὠρισμένην στιγμὴν, διὰ νὰ κρημνισθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπ' ὅλον τὸ ὕψος τῆς βίλλας.

—Κύριε προϊστάμενε, ἐψιθύρισεν ὁ ἀστυνόμος τοῦ Οὐεστμίνστερ. Φαίνεται ὅτι οἱ κακούργοι ἐδραπέτευσαν, πρὸ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὴν βίλλαν, ἀπὸ καμμιαν ὑπόγειον διόδον. Ἐπεσκέφθημεν ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς νὰ παντήσωμε ψυχρὴν!

—Μένει ἀκόμη ἡ σοφίτα, ἀπεκρίθη ὁ Τάυλορ.

—Νὰ ἰδοῦμε! ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, κυττάζων εἰς τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τὸ πιστόλι του.

—Ἀκούτε; ἔκαμνεν ἔξαφνα ὁ ἀρχιστυνόμενος. Ἐκεῖ πάνω μιλοῦν!

—Ναί... ἀκούω... ἐψιθύρισεν ὁ ἄλλος. Εἶν' ἐκεῖ!

(Ἐπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΘΕΤΩ, ὅτι τὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικόν, ὅπως σὰς τὸ παρουσίασα με λίγα λόγια στὸ περασμένον φύλλο, — σὰς φάνηκε τόπο μεγάλο, ὥραϊο, ὑψηλόν, εὐγενικόν, ὥστε θαυμάζεσθε πῶς δὲν συμφωνοῦν εὐθὺς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ τὸ πραγματοποιοῦν ἡσούν. Γιατὶ βέβαια, — θὰ συλλογισθῆκατε — δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Φθάνει νὰ τὸ θελήσῃ ὅλοι, καὶ γίνεται.

Ἀλήθεια, τί ὥραϊο θ'ἦταν νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά στὸν κόσμον πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, σοφοὶ καὶ ἀφράμματα, δυστυχισμένοι καὶ εὐτυχισμένοι, παρὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶχαν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται, με ὀλίγων ὥρων ἐργασία, καὶ νὰ ἦσαν ἴσοι, ὅμοιοι, ἐλεύθεροι, εὐχαριστημένοι, εὐτυχισμένοι! Ὁ κόσμος δὲν θ'α γίνονταν τότε παράδεισος, οὐρανός;...

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλο. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔγινε ἀκόμη, μολοντί ἡ σοσιαλιστικὴ θεωρία πρωτοεῖνεν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἔδω καὶ ἑκατὸ χρόνια, — ἴσως καὶ περισσότερα. Καὶ καθὼς ἐννοεῖτε, ἡ μεγάλη δυσκολία εἶνε νὰ πεισθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἔς αὐτὰ, καὶ προπάντων ἐκεῖνοι, ποῦ μετὰ τὴν σημερινὴν λαθεστώσ, εἶνε δυνατόν καὶ εὐχαριστημένοι. Γιατὶ οἱ ἄλλοι, οἱ πτωχοὶ, οἱ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασία, οἱ τσακισμένοι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν στέρξιν, οἱ μικροὶ καὶ ἀδύνατοι τέλος πάντων ἄνθρωποι, ποῦ ἐλπίζουν ἔς ἕνα καλλίτερον μέλλον, πείθονται γρηγορώτερα...

Φυσικῶς ὁ πλούσιος σήμερον, ὁ κεφαλαιούχος, συλλογίζεται: «Τί ἀνάγκη ἔχω ἐγώ; Καλὰ εἶμαι. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνω καλλίτερα. Γιὰ τοὺς ἄλλους; Δὲ με μέλει. Ἄς φροντίσουν νὰ πλουτήσουν καὶ αὐτοὶ, ὅπως ἐφρόντισα ἐγώ, ἡ ὁ πατέρας μου ποῦ μοῦ ἄξιζε περιουσία.» Ὅλοι βέβαια δὲν εἶνε τόσο ἐγωῖσται. Ὑπάρχουν καὶ ἀνάμεσα στοὺς πλουσίους ἐκεῖνοι ποῦ λυποῦνται τοὺς πτωχοὺς. Ἀλλὰ εἶνε λίγοι. Οἱ ἄλλοι, ἀμελείτικοι ἔχοντες τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἀντιστέκονται μ' ὅλην τὴν δύναμιν, — καὶ δυστυχῶς ἔχουν δύναμιν μεγάλην.

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι τὸν πολέμου μόνον οἱ πλούσιοι, οἱ κεφαλαιούχοι. Κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πολλοὶ δὲν πιστεύουν ἀκόμη στὸ σοσιαλιστικὸ Ἰδανικόν. Τὸ

νομίζουν ἡμιμαρτυρῶν. Φρονοῦν, ὅτι εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον νὰ γίνοντες ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἴσοι καὶ ὅμοιοι, γιατί ἡ ἀνισότης εἶνε στὴ φύσιν. Ἐκεῖνος ποῦ γεννιέται με περισσότερα καὶ μεγαλύτερα προτερήματα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν μπορεῖ, σὰς λέγουν, παρὰ νὰ γίνῃ πλουσιώτερος, δυνατότερος, εὐτυχέστερος. Φαίνεται ἀδικία, ἀλλὰ εἶνε δικαιοσύνη. Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ εἶνε ἕνας Γκαίτε ἢ ἕνας Βίκτωρ Οὐγγὼ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅσα καὶ ἕνας βλάκας. Πάντα θ'α ἔχῃ περισσότερα. Καὶ θ'α γίνῃ περιουσία καὶ στὰ παιδιὰ του ποῦ τάγαπᾷ, γιατί εἶνε δικαίωμα του νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ παιδιὰ του. Ἐτοί ἕνας ἄλλος, μιὰ μέρα, θ'α ἔχῃ πολλὰ, ἔστω καὶ ἂν εἶνε βλάκας, μόνο καὶ μόνο γιατί εἶχε πατέρα ἢ πάππο ἕνα Γκαίτε ἢ ἕνα Οὐγγὼ. Αὐτὸ γίνεται καὶ αὐτὸ θ'α γίνεται στὸν κόσμον πάντα.

Ἐπειτα σὰς λέγουν, ἡ ἰσότης, καὶ ἂν ἦταν δυνατό νὰ ἐπέλθῃ, θ'α ἔδλεπτε πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμόν, γιατί θ'α ἔκανε νὰ λείψῃ ἡ ἀμιλλὰ ἐκείνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ εἶνε ἡ αἰτία κάθε προόδου. Ὅταν ἐγώ, π.χ. θ'α ἔχω ἐκ γενετῆς ἐξατλασμένη τὴ ζωὴ μου, τὴν τροφὴν μου, τὴν κατοικίαν μου, γιατί θ'α σπάσω τὸ κεφάλι μου νὰ κάμω μιὰ ἐρεῦρσιν ἢ νὰ γράψω ἕνα ὥραϊο βιβλίον; Ὅθ'α κάμω μόνον τὴν ὀλιγόωρον ἐργασίαν ποῦ θ'α μοῦ ἐπιβάλῃ τὸ Κράτος, καὶ θ'α διατρεχάξω ἔπειτα χωρὶς νὰ δίνω πεντάραν γιὰ τίποτα.

Ἀλλ' αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια, κατὰ βάθος, δὲν εἶνε παρὰ σοφίσματα. Οἱ ἄνθρωποι θαρρήσουν νὰ τὸ καταλάβουν. Ἀλλ' ἄμα τὸ καταλάβουν, ἄμα οἱ Σοσιαλισταὶ γίνοντες μετὰ τὸν καιρὸν περισσότεροι, τὸ Ἰδανικόν τοὺς θ'α πραγματοποιήθῃ ἀμέσως καὶ ἡ σημερινὴ κοινωνία θ'αλλάξῃ μορφήν. Πρὸς τὸ παρόν, οἱ Σοσιαλισταὶ κάνουν προπαγάνδαν, κατηχοῦν, φωτίζουν τὸν κόσμον καὶ ἐλπίζουν πάντα στὸ μέλλον. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι πληθαίνουν ὀλοένα. Καὶ σήμερον ἔχουν ἀρκετὴ δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπιβάλλωνται στὴν Κυβερνήσιν καὶ νὰ τῆς ἀναγκάζουν νὰ φροντίσῃ γιὰ τοὺς πτωχοὺς, γιὰ τοὺς ἐργάτας. Ἡ ἀπεργία εἶνε τὸ κυριώτερόν τους ὅπλον. Ἐξέρετε τί κακὸ γίνεται μετὰ τῆς ἀπεργίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Κ' ἐδῶ ἀκόμη στὰς Ἀθῆνας, ἔχουμε συχνὰ. Καὶ γιὰ νὰ τῆς προλαβάνῃ ὅτο μπορεῖ τὸ Κράτος, κάνει νόμους ποῦ προστατεύουν τὸν ἐργάτη κατὰ τῆς πλεονεξίας τοῦ κεφαλαιούχου. Ἡ ἐργατικὴ λεγομένη νομοθεσία τῶν πικρὰ πολιτισμένων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, χρεωστεῖται στὸ Σοσιαλισμό. Ὑπάρχουν σήμερον νόμοι, ὅπως ἀλλῇ φορᾷ, ποῦ δρίζουν πόσες ὥρες μπορεῖ νὰ ἐργάζεται ὁ ἐργάτης, τὸ περισσότερο, τί ἡμερομίσθιο μπορεῖ νὰ

παίρνῃ, τὸ λιγώτερον, καὶ ἀπὸ ποῖα ἡλικία μπορεῖ νὰ μπαίνῃ ἐργασία. Παιδιά ἀνῆλικα δὲν ἐπιτρέπεται πιά νὰ ἐργάζωνται. Καὶ ὁ δικός μας νόμος περὶ Κυριακῆς Ἀργίας εἶνε ἕνας νόμος σοσιαλιστικός.

Ἐτοί, σιγά-σιγά, βελτιώνεται ἡ θέσις τοῦ ἐργάτου καὶ μπαίνουν φραγμοὶ στὴν πλεονεξία τῶν ἐκμεταλλευτῶν. Κ' ἔτοί σιγά-σιγά, προσδεύει ἡ σοσιαλιστικὴ ἰδέα. Μιὰ μέρα, μετὰ πολλὰ χρόνια, ἴσως θ'α νικήσῃ πέρα-πέρα. Καὶ ἡ σημερινὴ κοινωνία θ'αλλάξῃ μορφήν.

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Εὐρετε γιατί φαίνεται τόπο χαρούμενος καὶ εὐχαριστημένος;

Γιατὶ ἀδείαζε πρὸ ὀλίγου ὀλόκληρον μποτίλλια κρασί.

Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ τὴν ἔκρυψε;

β) Πάινιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νομοθεσίας τῶν Ἀνθῶν

NON	I	PO	MON
ΘΕ	KPI	ΧΡΥ	ON
ΚΩΝ	ΣΑΝ	ΜΗ	ΔΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ἀνθῶν.

γ) Διὰ τοὺς Γαλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος τῆς Πατρίδος

*ui - ai *e - ie * - **a *ie - ie *

Νὰ αναγνωσθῇ τὸ Ἑλληνοσύμφωνον τοῦτο.

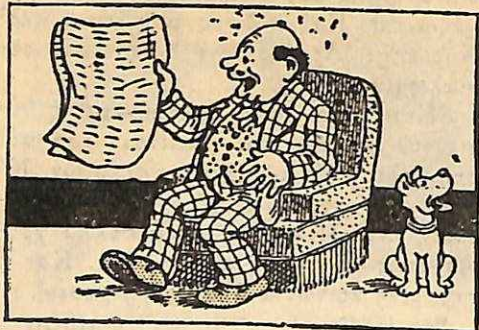
Ἀλλοίσις: Αἱ λύσεις — ὁποῖοιδήποτε ζητήματα τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καλὰ γράμματος.

Ἰσοεῖς τοῦ 21ου φύλλου

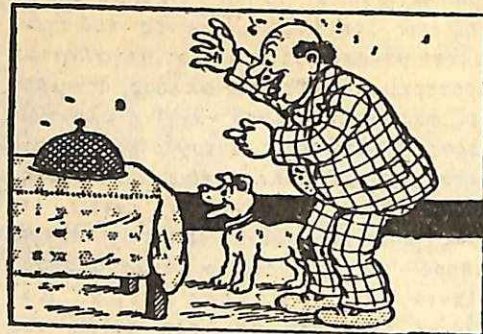
α.) Τὸ πρόσωπον τοῦ κυνηγοῦ σχηματίζεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, παρὰ τὴν δεξιὰν πλευράν τοῦ ἀγοφύλακος καὶ φαίνεται, ἂν ἡ πλευρὰ αὐτὴ γίνῃ βάσις.

—β.) Ἐρρῆκος, Ἀγγλάς, Καντινιῶ, Μωρίς, Χόλκερ, Δερινύ. —γ.) Χρόνος —δ.) Noblesse oblige.

ΤΟ ΚΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΦΑΛΛΑΚΡΙΔΟΥ

Ο κ. Φαλακρίδης ύποφέρει πολύ από της μύγες. Μαζεύονται όλες στη φαλάκρα του, που λάμπει σ' αράνιο, και πού να τον αφήσουν σ' ήσυχα, γι' α' διαβάση την εφημερίδα του!—Αλλά ο κ. Φαλακρίδης είνε εφρευρετικός άνθρωπος. Κ'

έξαφνα, εκεί που βλέπει στο τραπέζι το τυρί, σκεπασμένο μ' ένα σιμαμένο δικτυωτό καπάκι, γι' α' να μη το πειράξουν ή μύγες, αλλά να παίρνει κι' αέρα, του έρχεται μια ιδέα :

-- «Μωρέ, φωνάζει γιατί να μη το

κάτω καπέλλο; Το κεφάλι μου θα παίρνει κι' έτσι αέρα, αλλά δεν θα το πειράξουν πιά ή μύγες!—Και το φορεί. Είνε, αλήθεια, λιγάκι κωμικός με το πρωτότυπον αυτό κράνος, αλλά ηύρε την ήσυχία του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[1ος φυλλάδιον 2ον, σελίς 18.]

Αυτήν την φοράν, τὸ πρὸς μεταφράσιν κείμενον ἐφίνετο εὐκολώτερον. Δι' αὐτὸ ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν περισσώτεροι ἀπὸ χιλίους, —πρῶτα πρωτοφάνες. Ἐν τούτοις, τὰ ἀπλά, τὰ εὐκόλα, ἀποδίδονται δυσκόλως. Καὶ ἀποδείξει ὅτι μέσα εἰς χιλιάς μεταφράσεις, μόνον δώδεκα εὐρέθησαν ἄξιοι νὰ μνησθῇσιν τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἡ μετὰφρασις τοῦ Ἀνδρείου μ' ὄνομα Κυριακί πὲρ μου ἔρηνε ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, διότι ἔχει τὸ ὕψος ἀκριβὲς ἑλληνικόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὸ πρωτότυπον. Αἱ μεταφράσεις ἑξαφνὰ τῆς Χωριατοπούλας καὶ τῆς Ἀνδριανῆς Βαμβακίδας ἔχουν τὸ ὕψος ἑλληνικώτερον, ὁμοιάζον περισσώτερον μετ' ἔργον πρωτότυπον. Ἀλλὰ συχνὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κείμενον μὲ μίαν ἐλευθερίαν, πού δὲν ἐπιτρέπεται προκειμένου περὶ μεταφραστικῶν Διαγωνισμῶν. Διότι ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ: «Δὲν ἐξήγησες ἐλευθερίαν παράφρασιν, ἀλλὰ μεταφράσιν πιστήν.» Ἀν' ἤξευρα κ' ἐγὼ, δὲν εἰμ' ἐμ' ἐμ' νὰ τροποποιῶ τὸ κείμενον ὅπως θέλω, ὅτ' αὐτὸ ἔκρινε. Δι' αὐτὸ δίδω τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἀνδρείου μ' ὄνομα Κυριακί.

Ἐννοεῖται, ὅτι μὲ τέτοιο πλῆθος μεταφράσεων, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας. Θὰ ἤθελα ἀποκρίσεις σελίδας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνδρείου μ' ὄνομα Κυριακί [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χωριατοπούλα [19 Ε].—Ἀνδριανῆς Βαμβακίδας [19 Ε]. (Ἰσοτίμως ἀνεῖν ἀμφοῖν: Βασιλείος ὁ Βουλγαροκτόνος [18 Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρελλῆ Νεότης [17 Ε].—Κατίνα Λεφκιάδου [16 Ε].—Καίνα [15 Ε].—(Ἰσοτίμως ἀνεῖν ἀμφοῖν: Ἀργιοβιολέττα [15 Ε].—Νικήτρια Κυανόλευκος [15 Ε].—Χάρις [15 Ε].—Θαλασσοπούλη τοῦ Στόλου [14 Ε].—Ἀκάκιος Κύκλαμος [14 Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἑκάστον:) Ἀνδρέας Σπ. Λιβαδάς, Λεωνίδας Μ. Μπίστης, Δημήτριος καὶ Λιζέττα Γ. Λεσούλα, Κωνστ. Χ. Γεωργιάδης, Ἰωάννης Ν. Πλατῆς, Ὀλγα Π. Γιαννοπούλου, Δημῶς Γ. Γεωργιάδης, Δημ. Κ. Γαδίκης, Ἀγγελικὴ Σαγεώρη, Τάνης Γεωργακόπουλος, Γεωργία Α. Μαζαράκη, Μαρίνα Κροαζιέ, Ἰωσήφ Γ. Καλλιπολίτης, Ἀθαν.

Ι. Ἀναγνωστιάδης, Νικόλαος Ι. Σταυρόπουλος, Κατίνα Κ. Παρθενίου, Ν. Δ. Μαρινόπουλος, Ὀνειρώδης Ἑλλάς, Ἡλιοβασιλέμμα, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, Ἐνδοξο Σούλι, Κόρη τῶν Κυμάτων, Κύμα τοῦ Μαλέα, Χρυσανθή, Γυθειωτάκι, Ἀρχιμήδης, Τρελλῆ Ξανθοῦλα, Δούξ τῆς Σπάρτης, Φαούλα, Ἀνθοσπαρμένη Χίος, Μεγάλη Ἑλλάς, Δόξα μὲνος Ρήνος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἑκάστον:) Θουλικὴ Παμβώτις, Τριζυμία, Ἡρωϊκὴ Σάμος, Μυστηριώδης, Νικηφόρος Εὐζωνος, Γεώργιος Α', Σκλαβομμένος Ἑλλήν, Κύμα τοῦ Βισπόρου, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Ἰνὸ, Ἀκτίς Χαράς, Ἰτέα, Ἑλλην, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Ἰρις, Φαίδας, Ρεζεντᾶ, Στέφ. Ι. Μακρυμύχλος, Σείριος, Ἐνα Χιωτάκι, Ἀδδα, Ἐβελίνα, Ἀρματοῦλος τοῦ 21, Ἑθνικὸν Ὀνειρον, Μέλλουσα Ἡρώς, Ἐσμαράδα, Δέσποινα Ν. Κοτζίττα, Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [7 Ε] εἰς ἑκάστον:)

Εἰρήνη Α. Καραμπίνη, Αἰμοσταγὲς Σαραντάπορον, Φίλων Ν. Σελᾶς, Ἀσπασία Α. Πυλαρινῶ, Ἰωάν. Ἀλ. Τσιώνης, Διονύσιος Γ. Βασιλόπουλος, Μαργαρίτα Γεωργιάδης, Χαράλ. Λαμπρίδης, Ἀγγελικὴ Γαλιουπούλου, Ζωὴ Δέλου, Ἰουλίττα Φιλιώκη, Ἐκτωρ Χ. Οἰκονόμου, Γεώργ. Ν. Καραβιδάς, Δημ. Α. Παλιούρας, Κων. Β. Καραβέλλος, Λουίζα Κοντοπούλου, Παναγιώτης Ἠλ. Κωτσάκης, Χρήστος Ε. Ρεμαντάς, Κούλα Ἠλ. Γουρτίδης, Πολυτίμη Ἰω. Λεωπούλου, Λέων Α. Πίντος, Θεοχ. Ξανθός.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἑκάστον:) Στυλιανὸς Μ. Δημητρακάκης, Νηνεμία, Ἡρώς τῆς Κλεισούρας, Σκλαβομμένος Μικρασιάτης, Ἀλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν, Φιλιππιάς, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ἐνδοξὸς Γαλλία, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, Κοσμοκράτορ, Ἡρώς τῆς Ἐπαναστάσεως, Βουλγαροφάγος Ἑλλήν, Φιλομήτωρ, Τρελλῆ Κορφατοπούλα, Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου, Βασιλικὴ Μ. Τσιώνη, Ἐνδοξὸς Σπάρτη, Ἀτρόμητος Κολοκοτρώνης, Νέος Ἑλλήν, Στενιμαζωτάκι, Ἑλληνικὴ Καρδιά, Ἡρώς, Ἑλληνοπούλα, Θηλυκὸν Διάβολο, Διοβολάκι τῶν Ἀθηνῶν, Νεαρά Κρήσσα, Πανούργος Ὀδυσσεύς, Ἀγοινοκόκαρος, Ἡρώς τῶν Ἀεροκρανίων, Εὐᾶ, Ἀετιδεὺς, Μεσοσημιακὴ Ἀκτὴ, Ἀνεμοστρόβιλος, Ἀπόλλων, Κανάρης, Μανιατοπούλα, Ἰωάννης Η. Ματσούκας, Ἀνθοπούλι: τῆς Βενετίας, Γιὰ τὴν Ἐλευθερία, Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου, Κόρη τοῦ Γαλιού, Ὠρίων, Ἰωάννης Ν. Πάσσαρης,

Ἑλπίς τῆς Ἑλλάδος, Κυανόλευκον Λάβαρον, Ἀμαρύνλις τῆς Παμβώτιδος, Ἡρώς τοῦ Μπιζανίου, Κυκλαμιά, Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, Ὀνειροπόλος Κωνσταντινουπόλεως, Μυστηριώδης Ἀμυζών, Ἀντώνιος καὶ Ἰουλίττα Πολυταρίδου, Μικρὸς Ἡρόδοτος, Νήσος τῶν Ἀνθέων, Νουσταλγία, Ἡρώς τοῦ 21, Ὑπὲρ Πατρίδος, Ἐνετικὸς Λέων, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Αἰολικὴ Κιθάρα, Τρελλῆ Ναυτοπούλα, Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, Κυπριακὸς Ἀστήρ, Γεώρ. Φιλιππῆς, Σωτήριος Σάμιος, Νέστορ Γεράκος.

Παραλείπονται, ἐννοεῖται, ὅσοι δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι μνείας. Ἡ βραβεύσις μεταφράσεως θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα:—Προσπάθησε, παιδί μου, νὰ μιμηθῇς: τὸ θεὸ σου τὸν Ἀντώνη, πού ἐνὶ ἡλθε ἐδῶ μ' ἕνα παπούτσι, τώρα ἔχει ἕνα ἑατομύριον...

Ὁ μικρός:—Καὶ τί τὰ κάνει τόσα παπούτσια, μαμμά;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰππῶς τοῦ Θανάτου

Ὁ μικρὸς Νικόλας φέρε στὸν κύριον Ἰωάννην μίαν πινακὴ γλυκίσματα, δώρον ἀπὸ τὸν πατέρα του.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, παιδί μου, τοῦ λέγει ὁ κ. Ἰωάννης, ἀλλὰ νὰ πῇς τοῦ μπαμπᾶ σου, ὅτι εἶνε πάρα πολλὰ.

—Ναί, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Νικόλας: τὸ ἴδιον ἔλεγε κ' ἡ μαμμά. Ὁ μπαμπᾶς ὅμως τῆς εἶπε: «Ἐννοία σου κ' ἀπὸ τὸν κύρ Γιάννη δὲν τὰ χάνομε. Ἐνε φιλότιμος ἄνθρωπος καὶ θὰ μᾶς στείλῃ τὰ διπλά καὶ τὰ τριπλά...»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῶν Ἀνθέων

Ὁ Μίμης κάθεται στὰ γόνατα τοῦ ἰουνοῦ του ὁ ὅποιος τὸν χορεύει πολὺ ζωηρὰ καὶ συγχρόνως τὸν ἐνθαρρύνει:

—Μὴ φοβᾶσαι!...μὴ φοβᾶσαι καὶ σὲ κρατῶ!

—Τί νὰ μὴ φοβᾶμαι, ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τὸ μὲν τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὥρα τὰς ὥρας σας

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγντῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδειος, δρ. 3—Χρυσῶς, δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδειος, 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερον. 4.— 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἀδειος, δρ. 7—Χρυσῶς, δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδειος, δρ. 8—Χρυσῶς, δρ. 10.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3ην Μαΐου 1916

Ὁ ΦΙΛΟΣ μου Παῦλος Ἰω. Χατζιδάκης μοῦ ἔστειλε 16 δραχμὰς καὶ ἀνένευσε τὴν συνδρομὴν τοῦ διὰ τῆς—ποῦ, νομίζετε; τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἐφεπινόν;—καθόλου! διὰ τὰ ἐτῆ 1917 καὶ 1918! Αὐτὴ λέγεται ἀγάπη, πιστοῖθις καὶ ὑποστήριξις. Ἀλλὰ καὶ πρωτοδουλίκα. Διότι καὶ ἄλλοι φίλοι μου εἰμπορεῖ νὰ μάγαλιν τὸσον καὶ νὰ ἤθελαν νὰ τὸ δεῖξουν ἐστὶ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐσκέφθησαν. Τώρα λοιπὸν, πού τ' εἶ; ἐδόθη παράδειγμα, ἃς τὸ μιμηθῶν ὅσοι εἰμποροῦν.—Ὁ Παῦλος Ἰω. Χατζιδάκης εἶνε υἱός τοῦ διαπρεποῦ καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ὅποιος λαμβάνει τὴν «Διαπλάσιν» ἀδικοκῶς ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐτος τῆς ἐκδόσεως: τῆς (1879).

Καὶ ὁ Φειδίας μοῦ γράφει: «Ἀντιλαμβανόμενος πλήρως τὰς δυσχερείας, αἱ ὅπαι, ἐνεκα τῶν περιστάσεων δημιουργοῦνται: γύρω σου, σπῶν τὸ δεύτερον νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου. Νομίζω, ὅτι πραγματικῶς προσφέρω ἐξοφλήσιν εἰς τὴν Πατρίδα μας, ὅταν φροντίζω διὰ τὴν «Διαπλάσιν». Πρὸ ἡμερῶν μὲν εἰσέπραξα ἕνα συνδρομητήν, σήμερον σοῦ ἐγγράφω ἄλλον ἕνα. Φαντάσου ἂν ὅλα τὰ παιδιὰ σοῦ ἔκαμιν καθένα ἀπὸ δύο συνδρομητὰς. Θὰ ἐγένετο πλουσία καὶ δὲν θὰ ἐφοδεῖς τὸν ἀντικτυπὸν τοῦ πολέμου. Φυσικὰ, ἀφοῦ θὰ ἐτριπλασιάζετο ἡ κυκλοφορία μου.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπιταφίου, τὸ Ἡ' καὶ Θ' ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου σας πρέπει νὰ διαγραφῶν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος οὐδενὸς ἄλλου Λαχείου ἐπιτρέπει τὴν ἐκδοσὴν διαφήμισιν καὶ πώλησιν, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου. Αὐτὸ ἃς τὸ μάθουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι, διὰ νὰ μὴ κάμνουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πράξεων, τὸ ὅποσον ὁ Νόμος ἀπαγορεύει καὶ τιμωρεῖ.

Ἐλα λοιπὸν, Πατέρις τῶν Ἡρώων, ὅποτε θέλεις. Μὲ μεγάλῃ τῶν εὐχαριστήριον θὰ σὲ γνωρίσουν καὶ ὁ κ. Π. καὶ ὁ κ. Ε. Ὅχι, καθυστο ἀνδρὶκὸν δὲν μοῦ φαίνεται τὸ γράψιμό σου. Ἀμα προσέξῃ κανεῖς, βλέπει ὅτι εἶνε ἀπὸ κορίτσι, ἀλλὰ δυνατό κορίτσι καὶ μὲ θέλησιν. Δὲν εἶσαι τέτοιο; Ἡ ἡ γραφολογία μου εἶνε γιὰ γέλια.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Ἀγία Σοφία. Ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς μὲ κόκκινῃ μελάνῃ, γιὰτί βλάπτει στὰ μάτια. Ἐσοι λοιπὸν, τὸ φυλλάδιόν μου τὸ διαβάζουν πρῶτα ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά καὶ σὲνα σφίγγουν τελευταίως. Ἀ, μὴ τοὺς ἀφίγη; νὰ καταπατοῦν τὸ δικαίωμα...τῆς ηλικίας σου! Ἡ «Διαπλάσις» εἶνε πρῶτα τῶν παιδιῶν.

Θὰ σὰς συστήσω μίαν θεατρικὴν παράστασι, ἐπειδὴ τὰ τεχνικὰ ἔργα, πού εἶνε καὶ δι' οἰκογενείας, εἶνε κάπως σπάνια. Λοιπὸν, ἀπόψε Σάββατον ὁ κ. Πλέσσας ἀρχίζει τὰς παραστάσεις τοῦ εἰς τὸ Θεάτρον τοῦ (πρῶτον) Ἀθήναιον, εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων) μὲ τὸ «Φίλορ τοῦ Λεβάντε» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου. Ἡ τρίπρακτὴ αὐτὴ κομωδία, παιχθεῖσα πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἐστη μείωσε μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλαις ἐπιτυχίας, τὸσον τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὅσον καὶ τοῦ κ. Πλέσσα, ὁ ὅποιος εἶνε τῶν ἀμειψιμῶν εἰς τὸν ἐρῶν τοῦ Νηϊοῦ Νηϊάκη. Σημειώσατε ὅτι ἡ ἐκπαιδὴς ἡ γίνῃ πανηγυρικὴ. Θὰ παρευρεθῇ τὸ ἄθος τῆς Αἰωνιότητος κοινωνίας. Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ πάτε μετ' αὐτοῦ, γυνεῖς σας.

Ἡ Ἰρις μοῦ γράφει ὅτι στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀρσενίου φάνηκε ἕνας ποικιλικὸς καὶ τὰ κορίτσια ἔβαλαν τέτοιες φωνάς, ὥστε ἐτρεψαν χοροφυλάκες νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Χαρὰ στὴ γενναίότητά! (τῶν κοριτσιῶν, ἐννοεῖται, ὅχι τῶν χωροφυλάκων). Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο πού μοῦ γράφεις, Ἰρις, θὰ σ' ἐρωτήσω μόνον: καὶ ἂν τὴν Σελίδα αὐτὴν, πού θὰ εἶνε διὰ τοὺς μεγάλους, τὴν διαβάσουν κ' οἱ μικροί, καὶ βεβαίωτα θὰ τὴν διαβάσουν, ἀφοῦ θὰ γράφῃ ἀπὸ πάνω «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν»,—τί γίνεται παρακαλῶ;

Μὲ πολλήν μου χαρὰν. Δόξα μὲνος Ρήνε, ἔλαβ' ἡμέραν σου, ὅστερ' ἀπὸ τόσον κακίον. Ναί, λέγουν ὅτι ὁ μικροκόσμος ἔχει ὁ α τὰ προτερήματα καὶ ὁ ἐλαττωματὰ τοῦ μεγαλοκόσμου, τὰς ἀρετὰς τὸν καὶ τὰς κακίας του. Πάντα ὅμως, ἐννοεῖται, ἐν μικρογραφίᾳ, ὥστε νὰ ὑποφέρωμεν καὶ τὰ κακὰ. Νὰ ζήλῃς ἑξαφνὰ ἢ νὰ εἶνε λιγυρόκοι ἕνα παιδί...δὲν λέγω, εἶνε φροδόν. Φαντάσου ὅμως νὰ εἶνε ζηλιάρης καὶ λιγυρόκοις ἕνας μεγάλος!...

Ἐραία ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὸν Σύλλογον σας, Μία Τρελλοῦλα. Ἀλλὰ νὰ ἰδῶ πόσους ἀπόρους καὶ ἐγγρήφους καὶ αὐτοῦ. Μπορῶ νὰ πῶ στὴν Χ. ὅτι γνωρίζεις τέχνικα τῆς, χωρεῖ νὰ τὰ μάθουν ὅλοι;

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ τετραφύλλο τεύχος πού μοῦ ἐστὶλκίσεις: στὸ γράμμα σου, Φιλελεύθερο! Κερκυραία. Τὸ φύλλαξ στὸ συστάει μου. Νὰ ἰδῶ, θὰ μὴ μὲ φέρῃ γούρι;

Καὶ ἡ Διότρητος Κυανόλευκος πᾶσεται ὑπὲρ τῆς Δημοτικῆς: εἰς τὰς

πολύ·) Τάσικον (ἔλαδα· εὐχαριστῶ·) Νημεΐαν (ὅλα τὰ λαμβάνω· ἀλλὰ ἔχει ὑπομονήν· δὲν μπορῶ νὰ ἱκανοποιῶ συγγρόνος· τόσα παιδιὰ·) Μελαγχολικὴν Κορφατοπούλαν (ἔλαμα λάθος·) Τρελλὴν Κορφατοπούλαν (ἐξήφθησαν Ἑλλήνα· Ἀεροπόρον (ἔλαδα, εὐχαριστῶ·) Γιά τὴν Ἐλευθερίαν, Ἀνθομένιν Πασχαλιάν, Δάφνης Στέφανον, Τρογούδι τῆς Λεωριᾶς, κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 2αν Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

281. Δεξιόγραφος

Ἐκεῖ ποῦ ἔπιναν ποτόν ὥρατον, τὸ πρῶτ',
Ἀντωννίμια μετὰ αὐτὸ ἐνώθηκε μικρῇ.
Καὶ τότε εἶδα ἔξωφρα, μετὰ θυμωσὸν μέγαν,
Ἐνας ἀρχαῖος νὰ φανῇ, ὁ πρόγονος τῶν Γάλλων.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδδας

282. Συλλαβογράφος

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου,
Νῆσος τὸ δευτέρον μου·
Καὶ βασιλεὺς Αἰγύπτου
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τῆς Λιένης

283. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ΟΥ καὶ βγάλε Α,
Γὰ νὰ ἰδῇς ἔξωφρα,
Θεὸς ἀρχαῖος νὰ γαθῇ
Καὶ φίλος ὅσους νὰ γαθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Α'.

284. Πυράμις Ἀντεστραμμένη

*** + *** = Μούσα
* + * = Ὅρος τῆς Βαλκανικῆς
* + * = Ἀντωννίμια
+ Οἱ σταυροὶ ἐπίσης ἀντωννίμια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροατικοῦ Ἀρχαῖος

285. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
*** = Ζῶον.
* * * * * = Ποτόν.
* * * = Ἀντωννίμια.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καταθέτω; τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληρωμένου Ἡπειρώτου

286. Ἐπιγραφὴ

Ν Ο Τ Υ Α Σ Υ
Ο Ν Υ Χ Σ Ι Α
Α Τ Σ Ι
Α Α Π Μ Ν
Ω Τ Ν Α

Τῆς ἐπιγραφῆς, ὦ λῦται,
Ἡ ἀνάγνωσις ζητεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρομυχαλοῦ

287—291. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀνταγματισμοῦ, ἀλλὰ τὸσαι λέξεις:

Κοῤαῖς, ἀγρός, ἄλμα, Πάρος, ζώνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατριδός

292. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Ὅλαι αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἀρχίζουν ἀπὸ Κ. Τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν στρατηγὸν Μακεδόντα.
1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2 Μούσα. 3, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 4, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας. 5, Ἑλληνιστὴς. 6, Τὸ πλοῖον τοῦ Νῶε. 7, Δημάρχος.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρονίκου Στ. Χρησίδου

293. Φωνηεντόλιπον.

μψις-τσιν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

294. Γρίφος

Χρο
χρο χρο
σοφ
χρο χρο
χρο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

Παρόραμα—Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 280 Γρίφον τοῦ προηγούμενου φύλλου, εἰς τὸ μέσον τοῦ σχήματος, παρελήφθη ἓνα καὶ μίαν γραμμίσσα. Διορθώστε λοιπὸν οὕτω:

γόνυ;

εἰ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀκρίθ. τοῦ 6ου καὶ 7ου φύλλου 63. Ρωμυλία (Ρώμη. Λεία)—64. Ἀνθη Ἐάνθη—65. Μόναχον Μοναχός.

66 Σ Ο Ι Ω Ν
Ο Ι Κ Ε Ρ Ω Ν
Ν Μ Ω Ν
Ω Ν
Κ Ι Κ Ε Ρ Ω Ν
Υ ἄ λ ε ω Ο
Ρ α α μ Μ
Ο τ ρ ο Ο
Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ
Ἀσχημος, Ρωμαλέος, Νῆξ, Ἀκρωτήριον, Σαφής, Σκύτος, Ὀλον, Στερέον.—70. Ἐσο εὐπειθής.—71. Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσὶν (μὴ δὲ· ἄγε· ο μετρί·—72. Κεραστοῦς (κέρας, οὐς).—73. Πυράμις (πύ, Ρᾶ, μῦς).—74. Δορά-βορά.—75. Ἴος-Ἴον.
76. Ε Α Η 77-81.—Διὰ τοῦ Α:
Ρ Ν Τ Χίλων, πόλος, τῶς,
Μ Τ Σ ὄλος, Μῆλος.—82.
Κ Α Β Α Ρ Ν Α 6+2: 4×5-10=0.
Κ Ι Ι —83. ΟΡΑΤΙΟΣ—
Ο Ο Ο ΑΡΧΥΤΑΣ (ὉΣι-
Ι Σ Ν ρις, ΡΑιδεστός, ἈΤ-
μός, ΤΥροί, ἸΧῦς, ὈΡος, ΣΑμος).—84. Πέρας ἐπιτελεῖ μὴ ἀποδεικνύει.—85. Ἐπαινέι τὰ καλὰ (ἐπ' ἐν ἧτα κα λα.)

72. Κεραστοῦς (κέρας, οὐς).—73. Πυράμις (πύ, Ρᾶ, μῦς).—74. Δορά-βορά.—75. Ἴος-Ἴον.
76. Ε Α Η 77-81.—Διὰ τοῦ Α:
Ρ Ν Τ Χίλων, πόλος, τῶς,
Μ Τ Σ ὄλος, Μῆλος.—82.
Κ Α Β Α Ρ Ν Α 6+2: 4×5-10=0.
Κ Ι Ι —83. ΟΡΑΤΙΟΣ—
Ο Ο Ο ΑΡΧΥΤΑΣ (ὉΣι-
Ι Σ Ν ρις, ΡΑιδεστός, ἈΤ-
μός, ΤΥροί, ἸΧῦς, ὈΡος, ΣΑμος).—84. Πέρας ἐπιτελεῖ μὴ ἀποδεικνύει.—85. Ἐπαινέι τὰ καλὰ (ἐπ' ἐν ἧτα κα λα.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.

Δαρυγγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἱατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζει ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.
Πλατεῖα Ὀμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

Ἐξεδόθη:

Γεωργίου Σεγοπούλου

6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Τὸ μυθιστόρημα τῆς Φωτεινῆς Σάντη

Τιμᾶται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50

Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπ' εὐθείας: κ. Γρ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συγγραφεῖς μας λεπτὰ 5 μόνον· μετὰ ἄλλα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ 10 αἰτὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸν ὅσον τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ ὅρος τοῦ στοιχείου, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—122]

Πόθε τῆς Πατρίδος, εἰμελὶ καλὰ· Σὲ ἀναμένομεν Πέμπτην ἀπόγευμα.—Κόρη τῶν Κυμμάτων, Βουλγαροφάγος Ἑλλην.

[15'—123]

Ανταλλάσσω χάρτ-ποστάλ καὶ ἐπιστολάς πανταχόθεν. Διεύθυνσις: **Κλεφτοπόφίτος**, Poste restante, Κτῆμα (Πάρος) Κύπρου.

[15'—124]

Βοσκεῖτε Βουλγαροκτόνε, Λορελάι, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη, δέξασθε ἀνταλλάχην cartes - postales; **Πατρίς τῶν Ἡρώων**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Ἀπρ.—4 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Β. Κ. Χαροκόπος, Ν. Χαροκόπος, Θ. Χαροκόπος, Ἀγγελικὴ Χαροκόπου, Ποιητὴρ Σαπφώ, Σ. Γ. Γλυκοπάντης, Χ. Σάκετο, Π. Α. Ψύλλογλου, Γ. Α. Γαλλάνης, Αἰμιλία Ὁρ. Κατάρη, Κατίνα Γ. Μπαρκουρή. Ἰππεὺς τοῦ Θανάτου Α. Π. Μακρή, Ἰωάννα Θ. Μάρακα, Ε. Χ. Μαυρογιάννης.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν. **ΑΡΓΟΥΣ:** Α. Δημόπουλος. **ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ:** Θ. Α. Μάρδης. **ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Ἀλ. Γ. Μπαγδατόπουλος, Σπυρ. Γ. Μπαγδατόπουλος Ἀχιλ. Α. Χρήστου, Γ. Γ. Πατούνης.

ΙΘΑΚΗΣ: Καλλιόπη Κουγιανού, Θεοχάρης Μορφῆς (δίδ), Πάρις Παῖτης, Χρ. Ε. Ρεμαντᾶς, **ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ:** Στ. Β. Ρέκκας, Ἰουδὰς Λέβης, **ΚΑΛΑΜΩΝ:** Σ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Χ. Μοτασενίου, Ἑλπίς Χ. Πουλίου, Ἀνδ. Σ. Μαρζουκού, Ἑλένη Β. Μαρζουκού, Γ. Α. Γαλλάνης, Αἰμιλία Ὁρ. Κατάρη, Ἑλένη Γ. Μουζάκη, Κασάνδρα Α. Μακροπόδη, Πηνελόπη Α. Τσουκιά, Θεοδώρα Π. Γκόφου, Μαρία Π. Βρανίνα, Εὐρυδίκη Σ. Σουλίστου, Μαρία Σ. Τίττα, Γαλατεία Α. Κυττούση, Αἰκατερίνη Σ. Βρανίνα, Εὐγενία Ι. Κατέρη, Π. Γαῖα, Α. Γ. Δεσφύλας, Λιέττα Γ. Δεσφύλα, Σπ. Α. Κεφαλάς, Ἑλλην Ἀεροπόρος, Δημήτρη Σουδέρη, Σ. Χ. Κασφίτης, Ἀνδρ. Χ. Κασφίτης, Νημεΐα Βασιλινῆ Σ. Λέμ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούσης. **ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ:** Η. Ι. Θεοδορόπουλος. **ΛΑΡΙΣΣΗΣ:** Δαφνοστέφης Βασιλεὺς. **ΛΑΥΡΕΙΟΥ:** Ἀντωνία Βουτινᾶ, Α. Γ. Παπαλιά, Η. Γ. Παπαλιάς, Ἀντωνία Γ. Παπαλιά, Παρασκευά Γ. Παπαλιά, Ὁδ. Παπαλιάς. **ΑΙΓΟΥΛΙΣΤΗΣ:** Σταῦρος Β. Ρούσσος. **ΜΕΛΙΓΑΛΛΑ:** Βασιλινῆ Α. Παπαδοπούλου. **ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ:** Εὐάγ. Ι. Παπαδοπούλου, Α. Σ. Δημόπουλος. **ΠΑΤΡΩΝ:** Ἀνδριάντα Γ. Σπαγαδάρου, Π. Η. Εὐμορφόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαῖλ, Α. Σ. Λαγουδάκης, Ἑλένη Χ. Λοιδωρική, Ν. Κ. Κωνσταντίνος, Ἑλ. Θ. Τηλός, Α. Γ. Πετρούνη, Α. Σ. Γκούμας, Ὁδ. Α. Ραυτοπούλου, Α. Α. Καλογιάννης, Γ. Ν. Δοῦρος, Βασίλεια Φεσπούλου, Ι. Γ. Φολέας, Α. Ι. Μπαγιαντῆς, Α. Ι. Μεροπούλης, Χ. Α. Χαττούλης, Ν. Ι. Μάρδης, Κ. Π. Καφετζῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάκι. **ΠΥΡΡΟΥ:** Α. Α. Ἀποστολάνος, Γεωργία Ι. Καραῖα, Α. Βασιλειώτης, Διαβολοκίτης Ἀλκις. **ΣΥΡΟΥ:** Θεοδώρα Μιχαῖλ, Μαρίνα Π. Κατσιαντῆ, Μόσχα Α. Λατάντε. **ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ:** Χ. Κ. Ασημερόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλογεῖσθαι οἱ ἐξῆς τέσσαρες: ΠΑΝ. ΑΘ. ΨΥΛΛΟΓΑΟΥ ἐν Ἀθῆναις, ΘΕΟΔΩΡΑ Π. ΓΚΟΦΑ ἐν Κερκύρα, ΗΛΙΑΣ Γ. ΠΑΠΑΛΙΑΣ ἐν Λαυρεῖῳ καὶ ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ ἐν Πειραιεὶ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.